seminne, et woiks selle waese agga uskliko innimesse assemele sada.

Agga kas kül neid, kes maddalas põlwes ellawad, peaks paljo ollema, kes mõistaksid, tännalikko melega keik sedda mitmesuggust head truiste järrele arwata ja ülesotsida, mis helde Jummal tõeste iggaühhe jäuks on kätte moistnud? ja kas olleks neidgi paljo, kes lähhäks se eest selle armo jäggajale ni röömsa süddamega au ja kitust pakkuma, kui seäl üllemal seest waesest wabbatmehhest kuulsime? Oh et sesamma jummakartlik luggu igga maddala kattusse alt saaks leitud! Kui wägga aitaks nisuggune meel, keik ilmasüta ello römo üllemaks tõsta, ja keik ello raskust kergitada!

III.

Üks lahke maenitsusse sanna neile, kes sures wannodusses meie hulgas alles kõndiwad.

Ei üksi ei sa ommast wäest üksnes ennast se eest täieste hoida, et ei lähhäks ommas wiimses ello otsas moistusse ja arro polest wätimaks ja nõdraks kui lapsokenne. Se waene luggu juhtub kül, Jummal parrago, mitmele, olgo ommas ellus targad ehk rummalad, sure suggo ehk maddala põlwe rahwas, jummalakartlikkud ehk jummalakartmata olnud, nenda et keik peawad ühte wisi palluma sedda mõda kui kunningas Dawet pallus ommas Laulo-ramatus (71, 9.) „Ärra heida mind ärra wannal eal; ärra jätta mind mahha kui mo rammo lõppeb!“ Agga ni palio on ommeti iggal ühhel nähha ja kuulda olnud, et jummalakartmata hinged, kui nemmad sures wannodusses on, teistele hopis ennam waewuks ja tüto lähwad, kui waggad ja jummalakartlikkud hinged, ja et jummakartus, mis keiges asjus kasso sadab, ka ennast tõeks näitab wannodusse nõdrusse sees, nago künal,